

JILL
CHILDS

Znáte skutečně své nejbližší?

JESSIČIN SLIB

JESSIČIN SLIB

Copyright © Jill Childs, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována B
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Valentová, 2021B

Cover © Sabina Chalupová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1668-5 (pdf)

JESSIČIN SLIB

JILL
CHILDS

Pro mou báječnou maminku

Když se den začíná vytrácet, světlo vypadá žlutě a mdle. Stíny se natahují po zarostlém prostranství a do tváře mi vane ostrý vítr. Celý den tiše prší.

Vyhýbám se kalužím a rozbahněným pěšinám. Strávila jsem venku celé odpoledne, plnila svou povinnost a pomáhala s pátráním. Špičky bot mám prosáklé vodou, která na nich vytvořila tmavé pŕlměšice. Ze zimy se mi spustila rýma, a tak sáhnu do kapsy pro kapesník.

Kapuce mi poskytuje teplý úkryt a její látka mi pohlává kolem uší. Všichni o ní mluví, o malé Jessice. Nesměle na ni vzpomínají a snaží se nepropadat panice, jak nám radili policisté. Téměř slyším její smích. Kdyby tu opravdu byla, měla by na sobě své zářivě růžové holínky. Běhala by neúnavně sem a tam. Nevynechala by žádnou louži, potůček nebo jinou vodní plochu, do kterých by mohla skočit rovnýma nohama. Smála by se a stříkala vodu na všechny strany. A neochránily by ji ani nepromokavé kalhoty a holínky, okamžitě by měla promočené ponožky.

Zastavím se a zahledím se na hustou trávu a křoví, zahalené do chuchvalců mlhy. Hluk doléhající k mým uším se ztiší natolik, že slyším jen hučení vlastní krve. Tlukot svého srdce.

Po hlavní silnici projede auto a zpomalí, aby si řidič mohl prohlédnout pásku, která je natažená mezi tlustými tyčemi a třepotá se

ve větru. Ticho prořízne pronikavé hvízdnutí. Zazní pokyny. Někdo něco našel. Mohla by to být stopa.

Otočím se zpátky k zástupu dobrovolníků. Někteří jsou optimističtí a odhodlaní, jiní mlčenliví a vážní. Vzdalují se. Mezi místními se to hemží policisty v reflexních vestách a všichni pomalu postupují vpřed. Rozhrnují trávu kovovými tyčemi a pokračují v pátrání.

Přitáhnu si kabát těsněji kolem těla, strčím ruce hluboko do kapes a rychlým krokem se vydám k řece. Potřebuji pauzu. Potřebuji se dostat pryč, rozchodit to napětí. Jsem neklidná a bojím se, že se začnu chovat divně, že se prozradím. Lidé se ke mně chovají starostlivě a laskavě. Myslí si, že mě ničí zármutek. Jenže já netruchlím. Užtrá mě vina.

Nedošlo mi, co by se mohlo stát. Tohle by mě nikdy v životě nenapadlo. Chtěla jsem jí jen ušetřit lekci. Zasloužila si to. Prostě to zašlo příliš daleko. Už jsem to nedokázala zastavit.

1. KAPITOLA

Angie

V srpnu je hrozné vedro. Učím Harryho, jak má složit dětský bazének. Střídavě si na něj leháme, válíme se sem a tam a snažíme se vymáčkout poslední zbytky vzduchu. Harryho bosé nohy jsou celé zablácené z vylité vody. Najednou na opačné straně plotu zaskřípou dveře na terasu a na zahradu se vyvalí hlasy.

„Podívej, Jessiko. To je krása!“ vychrlí nadšeně nějaká žena. „Vidíš? Máme vlastní zahradu.“

S Harrym se na sebe podíváme. Od té doby, co paní Matthewsová zemřela, zůstal sousední dům opuštěný. Staříci celé měsíce bouchali, vrtali a odstraňovali prach. Vymysleli jsme si novou hru a představovali si, kdo se tam asi nastěhuje. Trollové či čarodějnice, možná dokonce hrdina s nadpřirozenými schopnostmi.

Harry okamžitě vyskočí a rozběhne se k plotu. Vyleze na skalku a zvědavě se rozhlíží.

„Ahoj,“ ozve se mužský hlas. „Jak se jmenuješ?“

Harry se polekaně skrčí. Je ještě malý a pořád si myslí, že na někoho může bez povšimnutí zírat.

Prinutím se vylézt vedle něj. „Dobrý den. Omlouvám se. Zaslechli jsme nějaké hlasy.“

Jsou tři. Zhruba čtyřicetiletý muž se širokými rameny, v drahém a pečlivě vyžehleném obleku. Usměje se, ale přelétne mě chladným pohledem.

Žena vedle něj je o něco mladší, může jí být tak kolem pětatřiceti let, ale také vypadá elegantně. Má na sobě kalhoty ušité na míru a nažehlenou halenku, ze které jí vykukuje výstřih. Ostře střižené vlasy jí sluší, ale podle mě by byla hezčí, kdyby nebyla tak moc nalíčená. Rty má sytě rudé a obočí vytrhané do tenké linky. Přes ramena má přehozený svetr, jeho rukávy si volně zavázala kolem krku. Na nohou má sandály a skrz nerovně posekanou travu prosvítají nehty stejně červené jako její rty. *Dělá ze sebe něco lepšího*, jak by řekla má matka.

Nejprve neodpoví. Připadá mi, že nevědí, co si o mně mají myslet. Jejich mlčení mě vyvádí z míry a cítím se nesvá ohledně své kštice kudrnatých vlasů, která by potřebovala zastříhnout, a nenalíčené, vráscité tváře, na níž se podepsaly roky strávené venku.

Popravdě si s lidmi moc nerozumím. S dětmi nemám problém, jen s dospělými.

Muž se vzpomíná, přijde blíž, natáhne se přes plot a snaží se mi potřást rukou.

„Jmenuji se Craig,“ řekne. „Craig Fox.“ Kývne směrem k ženě. „A tohle je Teresa.“

„Já jsem Angela Doddová.“ Ta slova mi znějí zvláště. Nikdy jsem si nepotrpěla na formality. „Ale všichni mi říkají Angie.“

Třetí osůbka, která doteď běhala dokola a prozkoumávala zahrádku plnou bahnitě hlíny a neupravené trávy, se konečně zastaví a vzhledne.

„A tohle je Jessika,“ řekne žena.

Na první pohled vidím, že Jessika je zlatíčko. Tmavě hnědé vlasy má zastřižené na mikádo a ve velkých hnědých očích se jí zračí vážný zamyšlený výraz. Stejně jako moje Susie, když byla v jejím věku. Bystrá a oslňující.

Harry se znovu objeví vedle mě, poskakuje na místě a řekne: „Já jsem Harry. Je mi čtyři a půl. Brzy začnu chodit do školy. A kolik je tobě?“

Jessika ho mlčky pozoruje.

„Jsou ti tři, vid', Jess?“ Žena přistoupí k dítěti a rozcuchá mu vlasy. Holčička po chvíli uhne. Nedívím se jí. Děti to nesnáší, nejsou to psi. Žena si nejspíš všimne, jak se tvářím. Rozpačitě se otočí směrem k domu. „A tamto je Fran.“

Sleduji její pohled. Přidali přístavbu s vkusnými skleněnými dveřmi a přepychovými světly. Nevidím pořádně dovnitř, protože kvůli zataženým žaluziím se v oknech odráží prosluněná zahrada, ale zahlédnu světlé a moderní vybavení. Úplný opak staré ošuntělé kuchyně paní Matthewsové a zadních dveří, ze kterých se odlupovala barva.

Zachytím nějaký pohyb a podívám se pozorněji. V otevřených dveřích sedí nahrbená postava. Je oděná do volného tmavého oblečení a uši jí zakrývají velká sluchátka. Tváří se zasněně, jako by byla na míle daleko ve svém světě hudby.

Ženin hlas překypuje napětím. „Už brzy začne chodit do školy pro velké holky, vid', Fran?“

Fran neodpoví. Harry znuděně seskočí dolů a zamíří ke složenému dětskému bazénku.

„Odvedli jste tu kus práce,“ kývnu směrem k domu.

Žena odvrátí pohled. Připadá mi trochu namyšlená.

On se usměje a řekne: „Větší, než jsme si původně mysleli. Ale ono to tak vždycky nakonec dopadne, jakmile se do toho stavaři pustí.“

To se vsadím. Na ten dům už celé věky nikdo nesáhl. Když jsem byla malá, chodily jsme s mámou k paní Matthewsové na návštěvu. Její syny jsem moc nezajímala, protože byli starší, ale mamka a paní Matthewsová si občas rády popovídaly a vždycky jsem dostala sušenky.

Jenže to už bylo dávno. V uplynulých letech, poté co postihla paní Matthewsovou mrtvice, se dům stal zdraví nebezpečným. Loni jsem musela zavolat někoho kvůli kryšám. Bylo to odporné. V noci jsem je slyšela, jak hlodají a cupitají v temných koutech pod její střechou. Skrývaly se za zdi, která oddělovala naše domy. Deratizér našel na půdě nějaký trus a nastražil jed. Víc toho nezmohl, když se nemohl dostat na její stranu domu. Tehdy už nikomu neotevírala.

V průběhu června a července stavaři opakovaně naplňovali a vysypávali venkovní kontejner. Ohlodali dům paní Matthewsové, pozůstatky jejího dlouhého života, až na kost. Kousek po kousku ho odvezli na skládku. Vybledlé staré koberce, flekatý sádrokarton, role linolea z její staré kuchyně a otřískané skřínky, kde skladovala konzervy a balíčky. Většina z nich už byla zrezivělá a prošlá. Bylo to smutné, ale její věci už se musely protřídit. A teď se konečně nastěhovali noví nájemníci.

„Ať se vám tu dobře bydlí.“ Chtěla bych se dozvědět víc. Nejraději bych se podívala dovnitř, abych zjistila, jak celý dům předělali. Jenže teď na to nebyl správný čas. „Tak zatím na shledanou,“ kývnu na muže, potom se obrátím na malou Jessiku: „Můžeš někdy přijít a chvíli si pohrát, když to tvé mamince nebude vadit. Mám spoustu hraček.“

Nakloní hlavu na stranu jako ptáček a pozoruje mě, zatímco slezu dolů a zmizím z dohledu.

Následující dva týdny naposledy trávím čas s Harrym. Často pobýváme venku a užíváme si dobrodružství, dokud můžeme.

Po večerech sedávám u zadních dveří. Bosé nohy mě brní, vychutnávám si poslední teplé paprsky slunce a popíjím při

tom bílé. Mám zásobu krabicového vína. Je docela kvalitní, ne moc drahé a doručí mi ho až domů.

Od vedle se až do nočních hodin ozývá rachot a bouchání. Představuji si, jak vybalují všechny ty krabice a bedny a zabydlují se ve svém novém domě.

Nechávají otevřená okna, nejspíš se snaží vyvětrat nový nátěr, a tak slyším víc, než bych měla. Craigův hluboký a veselý hlas, když všechny svolává k jídlu, ke hře nebo je vyzývá, aby se nachystali jít ven.

Její hlas je pronikavější. Jakmile se rozzlobí, je hysterická. Ublíženě nařiká, jako by ji děti mučily svou neposlušností. Většina je namířená na tu nejmenší.

„Proč, Jessiko? Proč? Co to s tebou je? Přestaň. Proč mě neposloucháš?“

Tak se s dětmi nemluví.

Občas se na ni Jessica oboří, jak to děti dělávají. Říká jí, že je pitomá, nesnáší ji a neudělá to, co po ní chce. Všechny děti v jejím věku vyvádějí, ale stejně mě mrzí, když to slyším.

Poklesne mi hlava a zamlžuje se mi mysl, jak tam tak sedím, popíjím, poslouchám a zase piju. Místo toho, abych se uklidnila, přepadne mě smutek. Přemýšlím o rodinách, které na sebe za zavřenými dveřmi křičí, a o dětech, které vyrůstají s pocitem, že jsou na obtíž.

Přišlo září, ochladilo se a Harry začal chodit do školy. Přestala jsem vysedávat venku a začala topit. Zavřená okna tlumí hluk od vedle a zdi, které nás dělí, jen občas propustí ozvěnu prásknutí dveří. Během dne je pozoruji, ale moc toho nezjistím.

Craig odchází časně ráno a vrací se pozdě. Má stříbrné auto, luxusní hatchback. Někdy zahlédnu Fran, když shrbená ve vlněném kabátě a se sluchátky na uších míří do své nové školy. Občas během dne spatřím Jessiku, jak v pěkném

červeném kabátku cupitá vedle maminky a drží ji za ruku. Asi dali maličkou do školky. Škoda. Sháním práci, teď, když je Harry pryč. A myslela jsem si, že se mi nabízí nová příležitost.

2. KAPITOLA

Je kolem půl desáté a zrovna v kuchyni umývám nádobí po snídani, když někdo zazvoní. Mohl by to být pošťák, ale nic nečekám. Otevřu dveře v bačkorách.

Nejdříve mě udeří do nosu její kořeněný parfém. Potom upoutá mou pozornost ten falešný úsměv. Teresa je ještě víc načančaná než obvykle.

„Omlouvám se. Neruším vás?“

Proč jste zazvonila, když jste nechtěla rušit? pomyslím si. Ale nakonec jen zavrtím hlavou a čekám, co přijde. Je nalíčená, má úchvatné vlasy a na sobě sukni a nepromokavý plášť. Jeden z těch krátkých, jaký nosila Audrey Hepburn, s páskem kolem úzkého pasu. Má styl, pokud se vám takové věci líbí. Jejich vchodové dveře na druhé straně nízkého zábradlí, které vyznačuje hranici mezi oběma částmi cesty, jsou otevřené.

„Vím, že toho po vás chci hodně,“ zaváhá a nespouští oči z mého obličeje, jako by čekala, že zareaguji dřív, než se dozvím, o co jí jde, „ale nemohla byste se na chvíli postarat o Jessiku? Víte, přeložili mi poradu a nemůžu to odmítnout. Jenže Craig se nestihne vrátit včas.“

„Dobře.“ Přemyslím, o jakou schůzi asi jde. Nevěděla jsem, že pracuje. „Ted?“

Po tváři se jí rozlije úleva. „Opravdu byste byla tak laskavá? Byla bych vám hrozně vděčná.“ Pohlédne za mě do chodby. „Nevadilo by to Harrymu?“

„Harry je ve škole. Nejsem jeho máma. Hlídám děti. Klidně sem Jessiku dovedte. Vůbec mi to nevadí.“

Má takovou radost, že by mě možná obejmula, kdyby byla ten typ. Místo toho se jen usměje, kývne a zavolá směrem k domu. O chvíli později se objeví Jessika. Určitě postávala doma na chodbě, oblečená do kabátku a se žmolkovitým plyšovým králíčkem pod paží. Zaváhá na prahu, i když se ji matka snaží postrčit dovnitř ke mně. Tváří se obezřetně.

„Ahoj, Jessiko.“ Dřepnu si k ní a usměji se. „Jmenuji se Angie. A kdo je tohle?“

„Králíček.“

„Ahoj, králíčku, nechtěl by sis hrát? Můžeš s sebou vzít i Jessiku, jestli chceš. Máš rád sušenky?“

Teresa ji letmo políbí do vlasů. „Uvidíme se později, Jessiko. Buď hodná.“

S klapotem podpatků se vytratí a Jessika se za ní smutně dívá. Přemýšlím, jestli je zvyklá na to, že ji nechávají u cizích lidí. To bych Susie nikdy neudělala. Nesvětili byste peněženku nebo klíče od domu někomu, koho sotva znáte. Tak proč svou holčičku, to nejdražší, co máte?

Natáhnu prst a jemně králíčka pohladím po hlavě. Jeho srst je ošuntělá.

„Myslím, že se skamarádíme,“ řeknu králíčkovi. Jeho skelné oči jsou stejně smutné jako ty její. „Pojďte dál.“

Zavedu ji do obývacího pokoje a otevřu velkou skříň s hračkami. Ještě jsem nepoznala dítě, které by jí dokázalo odolat. Jsou tam všechny moje hračky, a spousta dalších, které jsem během let sehnala v bazarech a dobročinných obchodech. Různé druhy a zářivé barvy. Krabice plné vláčeků a aut. Domeček pro panenky. Plyšová zvířátka. Voskovky a razítka. Hry. Stavebnice. Jessika vykulí oči úžasem.

„Takže co má králíček rád?“

Jessika ho obejmě pevněji. „Je to holka.“

„Ach ano, jistě,“ usměji se. „Tak co třeba kdybychom jí postavily dům?“ Vytáhnu pár barevných kostek. „Pustíme se do toho?“

Posadím se na zem vedle ní a začneme stavět. Za pár minut si rozumíme a bok po boku mlčky spolupracujeme. Bez dospěláckých otázek. Bez požadavků. Prostě ji nechávám na pokoji. Kdyby se lidé chovali přátelsky, klidně a s respektem, svět by byl o něco šťastnějším místem. Nač ten spěch? Sundá si kabát, až bude sama chtít. Nádobí počká.

Když se Teresa po pár hodinách vrátí, je jako vyměněná. Možná se jí zlepšila nálada, když viděla, jak spolu sedíme na mé opotřebované staré pohovce a čteme si pohádky. Nebo si možná oddechla, protože její porada dopadla dobře. Uvařím jí šálek čaje a přinesu tác se sklenicí vody pro Jessiku a talířkem s obyčejnými sušenkami.

„Vážně nevím, jak vám mám poděkovat.“

Teresa se posadí na kraj křesla a rozepne si kabát.

Netuším, co říct, a tak jen naliji čaj a čekám.

Nakonec se zeptá: „Nezlobila?“

„Ale vůbec ne.“ Je to pravda. Je hodná a hned jsme si rozuměly. Ale i kdyby byla pěkné kvítko, nikdy na zlobivé dítě nežaluji. Nic takového nedělám. „Užily jsme si to. Vid, Jessiko?“

Jessika si vezme sušenku a vrátí se k hračkám rozházeným na podlaze.

Teresa ji napomene. „Co se říká, Jessiko? Děkuji!“

Chvilí posedíme. Hodiny na krbové římse hlasitě tikají a staromódně mechanicky předou, když odbije půl. Patřily mé mamince. Vždycky tvrdila, že ji přežijí. Hodiny zavřící a Teresa nadskočí. Je hrozně nervózní.

„Jsem vám moc vděčná,“ vypadne z ní. „Nevěděla jsem, koho jiného poprosit.“

Pokrčím rameny. „Měla jste štěstí. Kdybyste přišla o půl hodiny později, nejspíš bychom se minuly.“

Pohledem přelétne od hodin na krbové římse k zarámovaným fotografiím.

„To je vaše holčička?“

Přikývnu. „Susie. Jenom už není malá holčička.“

Jsou tam dvě fotky. Mé nejoblíbenější. Na jedné jí bylo dva a půl roku, zrovna sjížděla z klouzačky, vlasy jí vlály a oči radostně zářily. Druhá fotografie byla pořízena, když slavila páté narozeniny. Uspořádali jsme opravdovou párty. Konala se v kostelním sále a pozvali jsme dokonce baviče. Oblékla se do třpytivých šatů s širokou sukní. Většinu jejích šatů šila máma, ale tyto jsem koupila v obchodním domě a stály celé jmění. Prostě jsem nemohla odolat a jsem za to ráda. Měla tenkrát dlouhé vlasy ozdobené mašlemi. Byla krásná jako obrázek.

„Je z ní gynekoložka. Žije v Austrálii.“

„Určitě se vám po ní stýská.“

To je hloupá otázka. Samozřejmě že mi hrozně chybí. Ale jen pokrčím rameny. „O tom to je, ne? Milujete je, ale musíte je nechat jít.“

„Navštívila jste ji?“

„V Austrálii?“ usměji se. „Přemlouvá mě, abych přiletěla, ale na cestování mě neužije. Je to moc daleko.“ A moc drahé.

„Má vlastní děti?“

„Ještě ne.“ Odmlčím se a snažím se představit, jaké by to bylo, kdybych byla babičkou. Kdybych měla vnouče, malou holčičku jako Jessika. Nebo ještě lépe dvě nebo tři. „Pro Susie je kariéra na prvním místě. Však víte, jak to je.“

Vlastně mě vůbec neposlouchá. Poznám to. Jen zapředla rozhovor, aby si mohla prohlédnout pokoj. Má pronikavý, slídívý pohled. Očima přejíždí po rozházených hračkách na

podlaze, po domě z kostek, který jsme postavily pro králičci, po železnici.

„Rozhodně jste dobře vybavená.“

„Je to moje práce. Ráda hlídám děti.“ Je to to jediné, co jsem chtěla dělat, když jsem dokončila školu.

Dokážu si představit, co si myslí. Vidí ošuntělý obývací pokoj ve starém domě. Nevyzpytatelný plynový krb. Flekatý koberec. Nejsem slepá. Není to tu zbrusu nové a moderní jako její dům. Ale mám to tu útulné a zabydlené. Děti to mají rády. Nemusí se bát, že vylíjí džus nebo ušpiní koberec od čokolády. Vždyť se to umyje.

„Je to náročné,“ povzdychne si. „Vidíte? Skloubit práci s péčí o děti.“

Dojde mi, kam tím míří, a mlčím. Nechci to pokazit.

„Tak jsem si říkala...“ Podívá se na Jessiku, která je zabraná do hry. Mává magnetem a snaží se pochytat co nejvíce dřevěných rybiček. Nejlepším doporučením je pohled na šťastné dítě. „Máte teď volno? Neměla byste zájem?“ kývne směrem k Jessice.

Snažím se chovat nenuceně, jako bych si to potřebovala rozmyslet. „O plný úvazek?“

„V ideálním případě ano. Víte, přebírám vedení kadeřnického salonu. Právě toho se týkala ta porada. A všechno se seběhlo nečekaně rychle. Mám začít už v pondělí. Už více jak měsíc jsou bez manažera. Asi si umíte představit, jak to tam vypadá. Čeká mě hodně práce. A občas i nějaké přesčasy.“

Podívám se na Jessiku a zamyslím se. „A co vaše druhá dcera?“

„Fran? Ach, ta není moje,“ vyhrkne. Potom si zřejmě uvědomí, jak to vyznělo, a zrudne. „Jsem Jessičina máma, ale Craig není její táta. Fran je Craigova dcera. A já jsem její

nevlastní matka. Zlá macecha,“ zasměje se a vypadá, že je v rozpácích. „Je to složité.“

Jen přikývnu. „Kolik jí je let? Jedenáct?“

„Zrovna přechází na druhý stupeň. Dojde tam sama, není to daleko.“ Na chvíli se zamyslí. „Možná bude mít nějaké kroužky. Jenže já nejspíš budu v práci až do půl sedmé. Někdy dokonce i déle.“

Přimhouřím oči, už si o ní dělám obrázek. „Umím dobře vařit. Udělám Jessice oběd a potom oběma svačinu. Obyčejné zdravé jídlo. Zapečené mleté maso s bramborami, boloňské špagety a podobně.“ Prohlédnu si své ruce, pohraji si se snubním prstenem. Nějak se zmenšil. Mé prsty už nejsou tak štíhlé jako dřív. „Nerada řeším složité platby. Dávám přednost hotovosti.“ Odmlčím se a čekám, jak zareaguje.

„Samozřejmě.“ Okamžitě jí to dojde. Bez daní a bez cavyků. Necháme si to pro sebe. „A jakou částku byste si představovala?“

„Takže za obě dvě a také za jídlo,“ zaváhám. „Řekněme tak deset liber na hodinu?“

Vidím, jak o tom usilovně přemýšlí a všechno propočítává. Není hloupá. Nikoho levnějšího nenajde. Určitě ne za hlídání dvou dětí. A potřebuje někoho, kdo se může přizpůsobit. Copak nějaká školka by jí pohlídala dítě až do sedmi do večera? A navíc bydlím hned vedle.

Přikývnu. „Proberu to s Craigem.“ Zapne si kabát a chystá se k odchodu. Už má, co chtěla. „Tak pojď, Jessiko. Je načase jít domů.“

Chvíli poté, co odejdou, a dům znovu utichne, toho trochu lituji. Okamžitě s tím souhlasila. Možná jsem si mohla říct o deset liber padesát. Nebo dokonce o jedenáct.

Jenže potom vejdu do obývacího pokoje a všimnu si hraček rozházených na podlaze. Rozbitého domu z kostek, ve

kterém ještě před pár minutami seděla králičice, vláčeků, rybářské hry a drobků na koberci a pomyslím si: *Nebud' chamtivá, Angie. Je to víc než dost. A jsou to jen peníze.*

Protože cítím, že to takhle má být, že Jessika, takový drahoušek, přišla do mého domu, jako by sem patřila. Jako by patřila ke mně. Víím, že ji budu zbožňovat stejně jako všechny děti, o které jsem se starala. A ona si mě bleskově zamiluje, jak to děti umí. Pokaždé, když si oblíbím nové dítě, obzvlášť když je to holčička, zaplaví mě vzpomínky na Susie v tom věku. A spolu s nimi přichází další vlna intenzivní lásky k té nejúžasnější holčičce ze všech.

3. KAPITOLA

Další den se pustím do práce a chystám vše pro Jessiku. Harry rád trávil čas venku, a navíc jsem ho hlídala jen pár týdnů během letních prázdnin, než začal chodit do školy. Vymýšlení fikčních světů ho nezajímalo. Jenže Jessika je jiná. Má v sobě cit pro kouzla. Nadšeně pokračuji v práci a představuji si, jak zareaguje.

Velké hračky, jako kočárek a kolébka pro panenky, houpací koník a staré loutkové divadlo, jsou ukryté na půdě. Nerada něco vyhazuji a půda je plná mých a máminých starých věcí, které už začaly plesnivět. Chvilí trvá, než vyhrabu hračky, sundám je po žebříku dolů a očistím je. Je zázrak, že se do nich nepustily ty odporné krysy.

Je to zchátralý starý dům. Potřeboval by trochu lásky, jak by řekla matka. Zdědila ho po tetě Margaret před mnoha lety, když jsem byla ještě malá. Dlouho předtím, než se tato městská část začala rozvíjet. Nikdy by mě nenapadlo, že se sem vrátím, ale byla jsem ráda, že ušetřím za nájem, poté co matka zemřela. Plánovala jsem, jak to tady vylepším, ale neměla jsem dostatek peněz.

Myslím, že na tom moc nezáleží. Děti nevidí svět stejně jako dospělí. Nebudou nadšené z nových tapet nebo koberce. Jde především o předstírání. Některé děti v sobě mají smysl pro kouzla, který musíte zachytit včas, než je škola převychová. Stačí to v nich jen probudit.

Pytle látek jsou zatuchlé a musím je třikrát vyprat, než je pověším všude po domě, aby uschnuly. Odklidím z místnosti část mámina menšího nábytku a přesunu ho do obývacího pokoje. Nazítrí se můžu pustit do zařizování.

Je úžasné, co všechno se dá vytvořit s hromadou závěsů a barevných světel. Rozvěším světýlka kolem oken a velkých zrcadel. Svíčky na baterky umístím na police a krbovou římsu. Do jednoho rohu postavím loutkové divadlo. Do spodní části připevním černou látku, za kterou se člověk může schovat. Shromáždím všechny staré polštáře, na kterých během let seděly, skákaly, a popravdě se na nich občas i počüraly, desítky dětí. Všechny je strčím do pračky.

V pondělí ráno se Teresa objeví u mých dveří o půl deváté. Je perfektně oblečená. Má čerstvě ostříhané a zářivé vlasy. Nejspíš si na nich musí dát záležet, když vede kadeřnický salon. Dělá mu tak reklamu. Jessika stojí vedle ní a drží ji za ruku. Králičíci svírá pod paží a zase se stydí, jako by na mě od minule zapomněla.

„Tak jsme tady.“ Falešný úsměv, napjaté rty. Možná je nervózní z prvního dne v nové práci. Většinu matek by také stresovalo, že nechávají své dítě na celý den v péči cizího člověka, ale zřejmě si dělá větší starosti sama o sebe než o děti. Ani si neověřila doporučení, která jsem jí dala, což je za těchto okolností asi dobře. Ohromuje mě, že lidé věnují týdny průzkumu ohledně nového auta nebo trouby, ale svěří někomu dítě na hlídání jen na základě pár působivých slov, která jsem osobně sepsala.

„Uvidíme se později.“

Předá mi Jessičinu ruku, jako by to bylo psí vodítko. Potom ji políbí na vršek hlavy, něco jí pošeptá a s klapetem podpatků zamíří k brance. Kvůli Jessice jí teatrálně

zamávám, pak ji zavedu dovnitř a zavřu dveře. Zůstaneme tam stát a hledíme na sebe v potměšilé chodbě.

„Takže,“ řeknu. „Nejdřív se nasvačíme a potom spolu vymyslíme nějaká pravidla. Dobře? Co by sis dala? Hroznové hadí oči, nebo mrkvové krysí ocásky?“

Jessika úžasem vykulí oči. Zavedu ji do kuchyně a pobídnu ji k práci. Ukážu jí, jak má prostřít a kde najde sklenice. Nikdy za malé dítě nedělejte něco, co se může samo naučit. Všem to ulehčí život.

Stále ještě oblečená v kabátě se posadí na židli, houpe nohama a srká vodu zakrouceným brčkem. Umyji pár hroznů, rozpůlím je a dám do misky. Přilepím na zeď velký list papíru a nahoru napíšu „Pravidla“. Ještě neumí číst, ale brzy se to naučí.

„První pravidlo u Angie doma zní,“ řeknu, „že stát se může cokoliv.“

Zapíšu: „Cokoliv.“

Nacpe si do pusy bobuli hroznů a žvýká.

„A víš, jak zní druhé pravidlo? Uhodneš ho?“

Neodpoví.

„Všechno, co se tady stane, zůstane tajemstvím. Rozumíš? Nedožví se to maminka, tatínek ani nikdo jiný na celém světě. Souhlasíš?“

Přikývne, ale stále je obezřetná. Když dožvýká, znovu ji pobídnu a ukážu na papír.

„Takže, Jessiko, jaká jsou u Angie doma pravidla?“

„Nevím.“

Ukážu na papír. „Může se stát cokoliv. Všechno zůstane tajemstvím. Pamatuješ?“

„Co dál?“

„To je všechno. Žádná další pravidla nejsou.“

Zamračí se a přemýšlí. „A co jídlo?“

„Nemáme žádná pravidla ohledně jídla.“

Odmílčí se. „A co bití?“

„Co myslíš?“

Zavrtí hlavou. „Žádný bití.“

Přikývnu. „Dobře. Uděláme z toho pravidlo?“ řeknu a zapíšu: *Žádné bití.*

Natáhne se pro další bobuli. „A co běhání po domě? A skákání na sedačce?“

„Co myslíš?“

Opatrně se na mě podívá, zkouší mě. „Mám to ráda.“

„Já také.“

„Hloupost,“ usměje se a konečně se uvolní. „Dospělí to nedělají.“

„Opravdu?“

Otočím se a párkrát oběhnu kuchyň, nejrychleji, jak dokážu. Potom proběhnu dveřmi do obývacího pokoje, vylezu na pohovku a skáču, dokud nezrudnu a nezačnu popadat dech. Pozoruje mě s pusou dokořán. Zpomalím, mé staré unavené srdce tluče jako o závod. Jessika konečně seskočí ze židle, přiběhne z kuchyně a připojí se ke mně. Skáče vedle mě po dobitých polštářích. Stejně jako já, když jsem byla malá, a stejně jako Susie a spousta dalších dětí.

Později, jakmile si dohraje s hračkami v obývacím pokoji, se jí zeptám, jestli by nechtěla jít nahoru a podívat se na něco neobyčejného.

Rozmýšlí se. „A může jít králičice s námi?“

Vložím jí králičici do náruče a zavážu jí oči šátkem.

„Všechno v pořádku?“

Přikývne.

Opatrně ji vedu po schodech. Držím ji za ruku a vedu ji ke dveřím pokoje.

„Víš, kde jsme?“

Zavrtí hlavou. Rty má pootevřené a nadšením ztěžka dýchá.

Skloním se a zašeptám: „Tohle je kouzelný pokoj. Víš, co to znamená? Uvnitř můžeš být, čímkoliv chceš.“

Ruka jí vystřelí k obličejí, prsty roztažené na tváři.

„Chceš jít dovnitř? Nemáš se čeho bát.“

Zachvěje se. Chvilí ji tam nechám stát a zaběhnu do pokoje. Okna jsou zatemněná. Poslepu tápu a zapnu světýlka a řadu malých svíček na baterky. Disko koule se bez přestání otáčí a vrhá na strop barevné paprsky.

Stojí na chodbě, svírá králičici v náruči a čeká. Ani se nepohnula. Pořád má zavázané oči a ruku na tváři.

„Jsi připravená?“

Přikývne. Vezmu ji za ruku, pomalu ji zavedu dovnitř a zavřu za námi dveře.

Jakmile jí sundám šátek z očí, zůstane mlčky stát a jen zírá. Vyčkává, až se její oči přizpůsobí tmě, a snaží se vyzkoumat, kde je.

Po chvíli vydechne: „*Jeskyně.*“

V pokoji visí třpytivé látky, šifonové šátky a dlouhé pruhy flitrové bavlny v tolika barvách, kolik jsem jich našla. Rozvíří je sebemenší pohyb, třpytí se a září v přítmí. Napadlo mě to před lety, když jsem viděla Santův domeček. Vzala jsem tam jednoho kloučka, který se pak zeptal: *Proč ho tady nemůžeme mít celý rok?* Žádný důvod mě nenapadl.

Nechám ji koukat a ticho se protáhne. Její tajuplná a barevným světlem ozářená tvář je napjatá.

„Kouzelná jeskyně,“ mumlá si pro sebe a natáhne ruku, aby se dotkla nejbližší volně visící látky. Zhoupne se zpátky na své místo a roztančí se. Nakloní ke mně hlavu, aby se ujistila, že tam jsem. Oči jí září. „Můžu být čímkoliv? Třeba mimozemšťanem? Nebo mořskou pannou?“

„Čímkoliv chceš, zlatíčko.“

Sebere odvalu a s králíci v náruči se v přítmí plíží kupředu. Prodírá se lesem látek a šátků a objevuje překvapení. Schované hračky, které v šeru svítí. Rozházené polštáře. Kočárek s panenkou. S odstupem ji následuji, pozoruji ji a sama pro sebe se usmívám. Naslouchám, jak užasle šeptá a ujišťuje králíci, že se není čeho bát.

Po chvíli najde v koutě ošuntělé staré loutkové divadlo.

„Co to je?“

Zaleze dozadu a její hlava vykoukne nad jevištěm.

„Co to je?“

„Divadlo. Můžeme zahrát loutkové představení, když budeš chtít.“

Neodpoví, ale světlo se odrazí od jejího zářivého úsměvu.

„Jak?“

Otevřu zatuchlý košík položený stranou a vytáhnu pár maňásků, abych jí je ukázala. Vlka z *Červené karkulky*. Někde je tady i babička. Před lety jsem ji sama vyráběla. Veverku. Přerostlou myš, které upadl ocas.

Nasadí si vlka na ruku a tančí s ním po víku košíku.

„Co budeme dělat?“

„Zahrajeme nějakou pohádku?“

Nadšeně přikývne.

„Tak dobře.“ Trochu se posunu a sednu si vedle ní v zadní části divadla. Ukrywáme se za černou látkou. Položí králíci na zem mezi nás a já jí pomůžu nasadit na druhou ruku veverku. Strčím ruku do velké myši a předvedu jí, jak s ní může chodit po jevišti.

„Jakou pohádku budeme vyprávět?“

Zhoupne se na patách a povzdychne si. Skoro ji v tom temném koutě nevidím.

„O vlkovi,“ řekne.

„Není to trochu strašidelné?“

„Tenhle není zlej. Je to hodnej vlk.“ Jak s ním poskakuje, světlo se odrazí od vlkových skleněných očí. Nepřipadá mi hodný. „No tak. Pověz mi pohádku.“

A to také udělám. Poté, co se obě shodneme, že je čas odejít a jít dolů na svačinu, uklidíme společně loutky. Popravdě už vypadají trochu otrhaně, a i když jsem je pořádně vyčistila, košík pořád smrdí zatuchlinou. Vzpomenu si na všechny ostatní věci, které jsou schované na půdě. Plesnivé krabice a košíky, rozbité lampy a zaprášené ozdoby. Drahocenné pozůstatky z mého starého života s matkou.

Nakloním se k ní blíž a zašeptám: „Pamatuješ si Angiina pravidla?“

Zamyslí se. „Neříkej nic dospělým?“

„Správně.“ Skloním se, dokud nejsou naše oči na stejné úrovni, a zopakuji: „Může se stát cokoliv. Všechno zůstane tajemstvím.“

Zamračí se a zašeptá: „Co když se maminka zeptá, co jsme dělaly?“

„Nejspíš se nezeptá.“ V její tváři se znovu zračí napětí a starosti a já přemýšlím, proč se bojí své matky a co se mezi nimi děje. Je to jen o důvod víc, proč udržet tajemství. „Co bys jí řekla, kdyby se zeptala?“

„Hrály jsme si. Nic víc.“

Přikývnu. „Dobře. Dospělí stejně moc neposlouchají.“

„Maminka má hodně práce.“

„To bych řekla.“ Vzpomenu si na klapot Teresiných podpatků. Na to, jak se nemohla dočkat, až svou dceru políbí na rozloučenou a zmizí. Během uplynulých let jsem takové rodiče už párkrát poznala. Jsou netrpěliví a pořád mají někam naspěch. Nemá cenu jim říkat, že děti vyžadují čas. „Dospělí mají pořád hodně práce.“

Obejmu ji, zatímco se chystáme odejít.

„Králičice!“

Chvilkový příliv paniky. Šmátrám kolem našich nohou, najdu ji a vložím ji Jessice do náruče.

„Bavilo ji to?“

Přikývne. „Moc.“